

The Liar

Nora Roberts

Copyright © 2015 Nora Roberts

Toate drepturile rezervate

Lira®

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Secrete și minciuni
Nora Roberts

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiții
Redactor: Florentina Nica
Corector: Ioana Patriche
Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROBERTS, NORA

Secrete și minciuni / Nora Roberts;
trad.: Cristina Radu - București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-3877-9

I. Radu, Cristina (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

NORA ROBERTS

Secrete și minciuni

Traducere din limba engleză
Cristina Radu

Pentru JoAnne,
minunata mea prietenă dintotdeauna

Partea întâi Minciuni

Dăunătoare nu este însă minciuna care trece
prin minte, ci aceea care se afundă în ea și se
statornicește acolo.

FRANCIS BACON

capitolul 1

În imensa casă - Shelby se gândeaua întotdeauna la ea ca fiind imensă -, sedea pe fotoliul încăpător de piele al soțului ei, la biroul lui masiv și pretențios. Fotoliul era cafeniu. Nu maro. Richard dăduse doavă de un grad foarte mare de precizie în privința acestui gen de lucruri. Biroul însuși, atât de neted și de lucios, era din lemn zebrat din Africa și făcut în Italia pe comandă pentru el.

Când ea spusese, în glumă, că nu avea cunoștință de existența zebrelor în Italia, el îi aruncase *acea* privire, care-i spunea că în ciuda vilei, a hainelor luxoase și a diamantului uriaș de pe inelarul mânii stângi, avea să fie întotdeauna Shelby Anne Pomeroy, de-abia ieșită din orașelul de țărănoi din Tennessee unde se născuse și crescuse.

Pe vremuri, el ar fi râs, cugeta ea acum, ar fi știut că făcuse o glumă și ar fi făcut haz de parcă ea era lumina vieții lui. Dar, Doamne, strălucirea din ochii lui pălise, și încă foarte repede.

Bărbatul pe care-l cunoscuse cu aproape cinci ani în urmă, într-o noapte îinstelată de vară, o luanse pe sus și o dusese departe de tot ce cunoscuse ea până atunci, într-un univers pe care abia dacă și-l imagina.

O tratase ca pe o prințesă, îi arătase locuri despre care ea doar citise în cărți sau pe care le văzuse în filme. Și, odinioară, o și iubise, nu-i aşa? Era important să-și amintească asta. O iubise, o dorise, îi dăruise tot ce-și putea dori o femeie.

O întreținuse. Așa era un cuvânt pe care-l folosea des. O întreținuse.

Poate că el se supărase când rămăsesese ea însărcinată, poate că ea se temea – doar pentru o clipă – de privirea

din ochii lui când îi spusese. Dar se însurase cu ea, nu-i aşa? O dusese fulger în Las Vegas, ca şi cum asta era aventura vieţii lor.

Pe atunci erau fericiti. Era important să-şi amintească şi asta acum. Mai trebuia să-şi amintească să păstreze cu sfîrşitul amintirile plăcute.

O femeie rămasă văduvă la douăzeci şi patru de ani avea nevoie de amintiri.

O femeie care aflase că trăise o minciună, care nu numai că rămăsese fără o para chioară, dar era înglodată şi în nişte datorii imense, de-în tăiau respiraţia, avea nevoie de amintirile vremurilor bune.

Avocaţii, contabilii şi funcţionarii de la fisc îi explicaseră totul, dar tot atât de bine puteau vorbi şi chinezescă când îi pororau despre fondurile de finanţare şi cele speculative şi despre prescripţia ipotecilor. Vila imensă, care o intimidase din prima clipă când pusese piciorul în ea, nu era a ei – sau nu într-atât încât să-i pese –, ci a companiei de credite ipotecare. Cât despre maşini, achiziţionate în leasing, nu achitate, ale căror rate depăişeră de mult scadenţa, nici acelea nu erau ale ei.

Mobila? Cumpărată pe credit, şi termenul de plată a ratelor, întârziat.

Şi impozitele. Nu suporta să se gândească la impozite. O îngrozea gândul la ele.

În cele două luni şi opt zile de la moartea lui Richard, avea impresia că nu făcuse decât să se gândească la probleme despre care el îi spusese să nu-şi bată capul cu ele, pentru că nu erau treaba ei. Chestiuni – şi atunci îi arunca privirea *aceea* – care nu o priveau cătuşa de puțin.

Acum, toate erau în cărca ei şi toate o priveau pe ea, pentru că avea datorii atât de mari la creditori, la o firmă de credite ipotecare şi la guvernul Statelor Unite, că îi îngheţa mintea.

Nu-şi putea permite să stea cu mâinile în sân. Avea un copil, o fiică. Callie era tot ce conta acum. Avea doar

trei ani, se gândeau Shelby, şi simţea dorinţa de a-şi pune capul jos, pe biroul acela neted şi lucios, şi să jelească.

– Dar n-o să faci. Tu eşti tot ce mi-a mai rămas acum, aşa că o să faci tot ceea ce trebuie făcut.

Deschise una dintre cutii, pe care scria: „Documente personale“. Avocaţi şi funcţionarii de la fisc luaseră tot, cercetaseră tot, copiaseră tot, bănuia ea.

Acum, avea să examineze ea totul şi să vadă ce putea fi salvat. Pentru Callie.

Trebuia să găsească suficiente resurse pe undeva pentru a-i asigura viitorul lui Callie, după ce-şi va fi plătită toate datoriile. Avea să se angajeze undeva, bineînţeleasă, dar nu era de ajuns.

Nu-i păsa de bani, gândeau ea în timp ce începu să caute prin chitanţe pentru costume de haine, şi pantofi, şi restaurante, şi hoteluri. Pentru avioane particulare. După primul an tumultuos, după ce apăruse Callie, aflase ea că nu-i păsa de bani.

După ce apăruse Callie, tot ce-şi dorea era un cămin.

Se opri, se uită în jur prin biroul lui Richard. Culorile stridente ale artei moderne, preferata lui, pereţii de un alb imaculat, despre care el spunea că scot cel mai bine în evidenţă acea artă, şi lemnul închis la culoare, şi pielea.

Acesta nu avea să fie căminul ei; de altfel, nici nu fusesese. Nu avea să fie niciodată, se gândeau ea, chiar de-a fi fost să locuiască acolo optzeci de ani, nu cele trei luni scurte de când se mutaseră aici.

El o cumpărase fără să se consulte cu ea, o mobilase fără să o întrebe ce i-ar plăcea. O surpriză, spusese el, dând de perete uşile acestei case monstruoase din Villanova, o clădire ce răsună de ecouri, aflată într-o suburbie pe care el o considera *cea mai bună* dintre suburbii Philadelphiei.

Ea pretinsese că-i place, nu-i aşa? Recunoşcătoare pentru un cămin, oricără de mult o intimidau culorile

tari și tavanele înalte. Callie avea să aibă un cămin, să meargă la școli bune, să se joace într-un cartier sigur.

Avea să-și facă prieteni. Și ea avea să-și facă prieteni – aşa sperase.

Dar nu mai fusese timp.

Tot aşa după cum nu exista o poliță de asigurare de viață de zece milioane de dolari. Mințise și în legătură cu asta. Mințise în legătură cu fondul pentru colegiu deschis pe numele lui Callie.

De ce?

Alungă întrebarea aceasta. Nu avea să știe niciodată răspunsul, aşa că de ce să mai întrebe de ce?

Putea să ia costumele lui, și pantofii, și cravatele, și echipamentul de sport, crosele de golf și schiurile. Să le ducă pe toate la consignație. Să obțină pe ele cât de mult posibil.

Să ia toate obiectele de care nu fuseseră deposedați de creditori și să le scoată la mezat. Pe blestematul de eBay, dacă trebuia. Sau pe Craigslist. Sau la un amanet, nu conta.

În dulapul ei erau o mulțime de lucruri de vânzare. Și bijuterii, de asemenea.

Se uită la diamant, inelul pe care el îl pusese pe deget când merseră în Las Vegas. Avea să păstreze verigheta, dar diamantul avea să-l vândă. Avea destule posesiuni de vânzare.

Pentru Callie.

Răsfoi dosarele, unul după altul. Toate computerele fuseseră confiscate și nu fuseseră returnate. Dar actele în sine existau fizic.

Deschise dosarul lui medical.

El avusese mare grija de el, se gândi ea, ceea ce-i aminti să anuleze participarea ca membru la club și la centrul de fitness. Asta îi ieșise din minte. El fusese un bărbat sănătos, care-și menținea corpul antrenat și nu lipsea niciodată de la controlul periodic.

Trebuia să arunce toate vitaminele și suplimentele acelea pe care le lua el zilnic, hotărî ea în timp ce întorcea o altă filă.

Nu avea nici un motiv să le păstreze, după cum nu avea nici un motiv să păstreze dosarele acelea. Bărbatul sănătos tun se încasea în Atlantic, exact la câteva mile în largul coastei statului Carolina de Sud, la vârsta de treizeci și trei de ani.

Putea chiar să distrugă toate acestea. Richard era maestru la distrus documente și avea în dotare propriul distrugător de documente chiar acolo, în birou. Creditorii nu trebuiau să vadă rezultatele ultimelor analize de sânge sau confirmarea vaccinului antigripal ce îi fusesese administrat în urmă cu doi ani, nici hârtiile de la urgență de când își dislocase degetul la un meci de baschet.

Pentru numele lui Dumnezeu, asta fusesese cu trei ani în urmă. Pentru o persoană care distrusese munți de hârtii, fusesese foarte strângător cu chitanțele lui medicale.

Oftă, văzând încă una datând din urmă cu patru ani. Dădu să arunce, se opri și se încruntă. Nu-l știa pe doctorul acela. Desigur, pe atunci locuise în blocul acela uriaș din Houston, și cine să mai țină socoteala doctorilor ținând cont de faptul că se mutau în fiecare an – uneori chiar mai frecvent. Dar doctorul acesta era din New York.

– Nu poate fi în regulă, murmură ea. De ce să se ducă Richard la un doctor în New York pentru o...

Total se opri în loc. Mintea, inima, stomacul. Degetele îi tremurau când ridică hârtia, aducând-o mai aproape, ca și cum cuvintele se schimbau pe măsură ce distanța se micșora.

Dar cuvintele erau aceleși.

Richard Andrew Foxworth se supuse unei proceduri chirurgicale optionale, executată de dr. Dipok Haryana la Centrul Medical Mount Sinai, pe 12 iulie 2011. O vasectomie.

Făcuse vasectomie fără să-i spună. Callie abia dacă împlinise două luni, și el se ocupase de asta în așa fel încât să nu mai poată avea copii. Pretinsese că își dorea mai mulți când ea începuse să vorbească despre un alt copil. Fusese de acord să meargă la un control, la fel cum făcuse și ea, când, după un an de încercări, nu rămăsesese însărcinată.

Parcă îl și auzea:

„Trebue doar să te relaxezi, Shelby, pentru numele lui Dumnezeu. Dacă te îngrijorezi și ești tensionată, n-o să se întâiple niciodată.”

– Nu, n-o să se întâiple niciodată, pentru că tu ai aranjat în așa fel încât să fie imposibil. M-ai mințit, până și în legătură cu asta. M-ai mințit, în vreme ce mie mi se rupea inima în fiecare lună.

– Cum de-a putut? Cum de-a putut?

Se îndepărta de birou, își apăsa degetele pe ochi. Iulie, mijlocul lui iulie, și Callie avea doar opt săptămâni. O călătorie de afaceri, pretextase el; aşa-i, își amintea foarte bine. La New York – în privința destinației nu mințise.

Ea nu vrusese să ducă copilul în oraș – el știa că ea nu voia. Richard făcuse toate aranjamentele. O altă surpriză pentru ea. O trimisese înapoi în Tennessee cu un avion privat, cu tot cu copil.

Astfel, putea petrece ceva timp împreună cu familia, și spusese el. Să se laude cu copilul, să o lase pe mama și pe bunica ei să le răsfete pe ea și pe Callie vreo două săptămâni.

Fusese atât de fericită, atât de *recunoscătoare*, se gădea acum. Și în tot acest timp, el de fapt o dăduse la o parte, aşa încât să se asigure că nu avea să mai conceapă un alt copil.

Se înapoia la birou, luă fotografia pe care o înrămăse pentru el. Una cu ea și cu Callie, făcută de fratele ei Clay chiar în acea călătorie. Un cadou de mulțumire, pe care se pare că el îl apreciașe pentru că îl ținea pe biroul lui – indiferent de locație – de atunci încoace.

– Încă o minciună. Doar o altă minciună. Nu ne-ai iubit niciodată. N-ai fi putut minți la nesfârșit dacă ne-ai fi iubit.

În furia trădării, aproape că sfârâmă rama de pe birou. Doar chipul copilului ei o opri. O puse din nou jos, la fel cum ar fi pus un porțelan fragil, neprețuit.

După aceea, se lăsa pe podea – nu putea să mai stea la acel birou, nu acum. Șezu pe jos, înconjurată de culorile tipătoare de pe peretii albi, legânându-se, plângând. Nu pentru că bărbatul pe care-l iubise era mort, ci pentru că nu existase niciodată.

Nu era timp de dormit. Deși nu-i plăcea cafea, își prepară o cană uriașă la cafetiera italienească a lui Richard – și îi adăugă o doză dublă de espresso.

Cu o durere de cap ce nu-i dădea pace de la episodul de plâns, resimțind deja efectul cafeinei, parcurse fiecare hârtie din cutie, făcând teancuri.

Chitanțe de hotel și restaurante, pe care le vedea acum cu alți ochi, larg deschiși, îi spuseră nu numai că el mințise, dar o și înșelase.

Costuri pentru *room service* prea mari pentru un bărbat singur. Și o chitanță pentru o brătară de argint de la Tiffany's – pe care nu i-o dăduse niciodată ei – din aceeași călătorie, alți cinci mii de la La Perla – lenjeria pe care prefera ea să o poarte – din altă călătorie, o chitanță pentru un weekend petrecut într-o pensiune în Vermont, când spusese că se duce să finalizeze o afacere la Chicago, și totul începu să se lege.

De ce păstrase toate acele dovezi ale minciunilor și infidelității? Pentru că, își dădu ea seama, avusese încredere în el.

Nici măcar asta, se găndi ea, acceptând. Îl bănuise de o aventură, și probabil că el știa asta. Le păstrase pentru că o credea prea supusă pentru a cotrobăi prin lucrurile lui personale.

Și ea așa fusese.

Celealte vietii pe care le trăise el le pusese la loc sigur. Ea nu știuse unde să găsească cheia, nu l-ar fi întrebat niciodată – și el știa asta.

Câte alte femei? se întrebă ea. Mai conta? Una era deja prea mult, și oricare dintre ele ar fi fost mai sofisticată, mai experimentată și mai versată decât fata din orașelul de munte din Tennessee, pe care o lăsase gravida când avea nouăsprezece ani, fascinată și necugetată.

De ce se însurase cu ea?

Poate că o iubise, măcar un pic. O dorise. Dar ea nu fusese de ajuns să-l facă fericit, să-l țină credincios.

Mai conta cu adevărat? Era mort.

„Da“, se gândi ea. „Da, conta.“

Își bătuse joc de ea, o lăsase pradă umilinței. Îi lăsa-se moștenire o povară financiară pe care putea să-o care după ea ani buni și să-i pericliteze viitorul fiicei lor.

Conta al naibii de mult.

Își petrecu încă o oră examinând fiecare colțisor al biroului. Seiful fusese deja golit. Avusese cunoștință de el, deși nu știuse cifrul. Le acordase avocaților permisiunea să-l deschidă.

Aceștia luaseră majoritatea documentelor legale, dar existau acolo cinci mii, bani gheăță. Îi scoase și îi puse deoparte. Certificatul de naștere al lui Callie, pașapoartele lor.

Îl deschise pe cel al lui Richard, și studie fotografia.

Așa de chipeș. Rafinat și elegant, ca o stea de cinema, cu bogatul lui păr castaniu și ochii căprui. Atât și-ar fi dorit ca micuța să-i moștenească gropițele din obrajii. Fusese așa de fermecată de blestematele alea de gropițe.

Puse pașapoartele deoparte. Era puțin probabil să il folosească pe al ei sau pe al lui Callie, dar le puse în bagaj. Pe al lui Richard avea să-l distrugă. Sau – eventual să-i întrebe pe avocați dacă ar trebui să facă așa ceva.

Nu găsi nimic ascuns, dar le luă din nou la mâna pe toate înainte de a le rupe sau de a le pune la loc în cutii.

Agitată din cauza cafelei și a suferinței, o luă prin casă, traversă imensul hol de înălțimea a două etaje, urcă scările în formă de melc, fără a face vreun zgomot pe lemnul masiv, având în picioare doar niște ciopri groși.

Mai întâi, o controlă pe Callie; intră în camera drăguță, se aplecă să-i sărute obrazul fiicei sale înainte de a-i trage pătura în jurul fundulețului pe care îl ținea în sus, poziția preferată de dormit a fetiței sale.

Lăsând ușa deschisă, parcurse holul spre dormitorul matrimonial.

Ura camera aceea, și veni acum în minte. Ura peretii gri, capul patului tapisat în piele neagră, formele ascuțite ale mobilierului negru.

Acum o ură și mai mult. Știind că făcuse dragoste cu el în patul acela după ce el făcuse dragoste cu alte femei, în alte paturi.

I se întoarse stomacul pe dos, și, în acea clipă, își dădu seama că avea nevoie să meargă și ea la doctor. Trebuia să se asigure că nu-i transmisesă și ei vreo boală. „Nu te gândi acum“, își spuse. „Doar fă o programare mâine și nu te gândi acum.“

Merse la șifonierul lui – aproape la fel de mare ca întregul dormitor pe care-l avusese acasă la ea, în Rendezvous Ridge.

Unele costume erau aproape nepurtate, se gândi ea. Armani, Versace, Cucinelli. Richard avea o slăbiciune pentru designerii italieni de costume. „Si pantofi“, se gădea ea, luând din raftul de pantofi o pereche de mocasini negri Ferragamo, întorcându-i să le studieze tălpile.

Abia dacă erau tocîți.

Mergând mai departe, deschise un dulap, scoase niște huse pentru costume.

Avea să ducă de dimineață cât mai multe cu putință la consignație.

– Trebuia să fi făcut deja, murmură ea.

Dar, la început, fuseseră șocul și durerea, apoi avocații, contabilii, agentul guvernamental.